

lig omfattende Indhold, men der har ofte for foreligget Dagsordener, som have været af mindst lige saa stort et Indhold som denne, og da den nu er oplæst to Gange, maa jeg antage, at Tinget i sin Helhed har kunnet følge med og opfatte den. Skulde der være noget Medlem, som endnu ikke finder sig tilstrækkelig klar over, hvorledes Dagsordenen lyder, vil et Eksemplar deraf straks kunne være til Rede for ham. Jeg anser det derfor ikke for heldigt at udsætte Mødet nu, saa meget mere som vi jo gerne skulde forhandle Finansloven paa Mandag. Jeg vil altsaa fortsætte Forhandlingerne.

Wagner: Jeg vil gerne tillade mig at forespørge, om den højterede Formand har 114 Eksemplarer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Der er kun et Medlem, som har udtalt sit Ønske om at se Dagsordenen, og dette ærede Medlem kan straks saa den at se.

Wagner: Dette ærede Medlem udtalte sig ogsaa paa andres Vegne, idet det ærede Medlem bemærkede, at Tingets Medlemmer i Almindelighed næppe kunne danne sig nogen Forestilling om Sagen, og jeg er i saa Henseende bleven bestyrket ved Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds, en gammel erfaren Parlamentariker, som udtrykkelig sagde, at naar han var saa heldig at kunne stemme om dette Forslag, var det, fordi han havde haft en Koncept til Dagsordenen allerede fra Mødets Begyndelse; saa lang Tid havde det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds behøvet til at sætte sig ind deri. I Almindelighed have vi jo ved Lovforslag en vis passende Frist til at overveje deres Indhold, før de komme til Behandling, og før vi stemme over dem, og det forekommer mig derfor, at det er en meget for lille Frist, vi saa her, naar vi nu maaste med 10 Minutters Varjel skulle gaa Dagsordenens Bestemmelser igennem og derefter stemme om den.

Formanden (Sofus Høgsbro): Ja, ifølge hvad der tidligere har været Tilfældet i denne Sag, anser jeg det ikke for nødvendigt at udsætte Forhandlingen. Marineministeren har Ordet.

Marineministeren (Ravn): Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Dagsordenen, da det, saa vidt jeg mindes, ikke plejer at være Brug, at Ministeren udtaler sig enten for eller imod Dagsordener. Jeg

vil dog sige, at det forekommer mig at være besynderligt, eller noget besynderligt, — thi jeg vil ikke udtale mig bestemt — at opfordre Regeringen til at fremkomme med et Lovforslag, hvori omtrent alle Principerne ere fastslaaede. Hertil skal jeg indskrænke mig, hvad selve Dagsordenen angaar. Da jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at rette nogle enkelte Misforstaaelser af mine Udtalelser, første Gang jeg havde Ordet. Jeg begyndte med at udtale, at jeg troede, at alle her vare enige om, at en Reform af den militære Retspleje maatte følge bag efter og slutte sig til Reformen af den borgerlige Retspleje med de Afvigelser, som de særlige militære Forhold medføre. Det troede jeg, at man var enig om, og jeg henviste i saa Henseende til Forhandlingerne for 2 Aar siden; saa vidt jeg mindes, nævnedes jeg Forslagsstilleren, Krigsministeren og det nedsatte Udvalg. Jeg skal navnlig bemærke, at det da nedsatte Udvalg udtalte, at Reformen af den borgerlige Retsordning maa gaa forud for Reformen af den militære. Det synes dog at være akkurat det samme som at sige, at den militære maa komme bag efter. Jeg mente altsaa, at Tinget i det hele taget var enigt om, at Omordningen af den militære Retspleje næppe kan ventes færdig i alle Tilfælde, førend Omordningen af den borgerlige er færdig. Jeg ved meget godt, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) henstillede til Krigsministeren, om en Kommission ikke snart kunde ventes nedsat, om der ikke kunde træffes Forberedelser til, at ogsaa den militære Retsplejes Omordning kunde komme til Forhandling, og at Krigsministeren da udtalte, at han vilde overveje denne Sag; men det forekommer mig dog, at ogsaa hvad det ærede Medlem i Dag sagde, tyder paa, at det, for at forberede Reformen af den militære Retspleje, er nødvendigt at have i det mindste et Udkaft til den civile Retsreform. Naar de dog i mangfoldige Tilfælde skulle stemme sammen, vilde det være underligt at have to forskellige Kommissioner, der arbejde uafhængig af hinanden, og jeg tror paa ingen Maade, at dette vilde fortne Sagen. Jeg vil derfor fastholde, at det rigtigste vil være at vente, i hvert Fald indtil Ministeriet har et Forslag fra Processkommissionen i Hænde, og jeg kan ikke indse, at enten en enkelt Mand eller en Kommission med noget som helst Udbytte kan foretage noget forinden. Men jeg vil tilføje, at det paa ingen som helst Maade er af Nytte til at tage fat paa dette Reformarbejde, at jeg udtaler dette, thi jeg er aldeles enig med